

Dér Tamás beszéde Gyenesei Jutka temetésén

Kedves gyászoló Család! Tisztelt gyászoló Gyülekezet!

A város, a szeretett és soha el nem hagyott Kaposvár nevében búcsúzom most Tőled, Judit Asszony.

Évekig ültünk egy bizottságban, hogy nyugodt hangvétellű, korrekt vitáinkkal, egyetértéseinkkel segítsük városunk sportéletét. Közvetlen természetteddel segítettél abban, hogy az ülésterem ajtaján kívül rekedjen a pártpolitika, és csak és kizárólag saját közösségünk érdekei kerüljenek előtérbe. Ritka érték ez az átpolitizált világban.

Amikor egyszer-egyszer a vita hevében tekintetünk összeért, akkor láttam, éreztem rajtad, hogy nem a vitáért vitázol, hanem azért, mert hittel hitted: az egészséges és természetes disputa előre visz.

Megoldó ember voltál.

Mi más lehettél volna, hiszen mindennapjaidban három gyermeked útjait, programjait egyeztetted a család érdekeivel, amelyet nem könnyített a hivatásának köszönhetően szintén zsúfolt naptár szerint élő férj szeretetteljes koordinálása sem. Mégis a végére mindig minden összhangba került.

Más embert már ez kifárasztott és kielégített volna, de Neked még erőd, vágyad és akaratod maradt a köz érdekében tenni, cselekedni.

Bátran mondhatom: nem voltál átlagos asszony.

Betegséged is emelt fővel viselted. Viselted, mert tenni nem tudtál ellenében.

Ez ellen nem.

De egész életedben – akár felzárkóztató pedagógusként, akár a Városfejlesztési Bizottság elnökeként, akár amatőr képzőművészként – a szépre, a jóra törekedtél szemben a csúffal és a gonosszal. Ezeket a törekvéseidet siker koronázta.

És tudom, hogy a gyász megrendítő, irtózatosan fájdalmas pillanatai ellenére, gyermekeidben és férjedben is ezek a gyönyörű sikerek élednek majd fel az egyetlen elveszített csatáddal szemben.

Más lesz – és ez egyáltalán nem frázis – mostantól a kaposvári közélet, a bizottsági munka. Hiányozni fognak értelmes, konstruktív és produktív hozzászólásaid.

De talán mégsem.

Mert biztos vagyok benne, hogy mindannyiunk fejében ott motoszkál majd, hogy erre, vagy arra a kérdésre vajon Te mit mondanál?

És egyszer eljön majd az idő, amikor lesz alkalmunk megkérdezni Tőled: vajon jól gondoltuk-e válaszaid.

Búcsúzom most Tőled, erőt kívánva szeretteidnek Gyökössy Bandi bácsi soraival:

„az Atya a tenyerén tart minket, a halállal áttesz bennünket a másik kezébe - ennyi az egész”.

Kaposvár, 2013. február 1.